

започналъ да излиза, дошелъ единъ изгладнѣлъ вълкъ и налапалъ чървата заедно съ Пиперничка.

Минало день-два, и вълкътъ пакъ изгладнѣлъ.

— Чакай, казалъ той, да отида въ кошарата да си открадна едно агне, инакъ ще се умре отъ гладъ.

Тръгналъ. Вървѣлъ, вървѣлъ и стигналъ до кошарата. Ала туку що се промъкналъ прѣзъ плета, Пиперничко завикалъ:

— Овчарко-о-о-о, вълкътъ ти грабна овцата!

Излѣзли овчаритѣ, залаяли кучетата, и вълкътъ избѣгалъ гладенъ.

— Хай, дяволъ да го вземе, какво е туй харо въ корема ми!

Облизвалъ се той около кошарата, облизвалъ се и пакъ влѣзълъ. Ала Пиперничко пакъ викналъ:

— Овчарко-о-о-о, вълкътъ ти грабна овцата!

Кучетата пакъ погнали вълка, и той избѣгалъ гладенъ безъ никаква надежда.

Като вървѣлъ, вървѣлъ изъ полето, срѣщнала го лисицата:

— Какво си се огрижилъ, куме Вълчо, — попитала тя, като му се ухилила отдалечъ.

— Остави се, кума Лисо, отговорилъ той, — страшна бѣда ми се случи. Отивамъ въ кошарата да си взема едно агне, ала щомъ се промъкна вжтрѣ, едно харо се развива въ корема ми: „овчарко-о-о-о, вълка ти грабна овцата“. И тогасъ ме погватъ кучета и овчари, и азъ оставамъ гладенъ.

— Знаешъ ли какво да направишъ, куме Вълчо, рекла лисицата. — Иди хе тамъ при оназъ чешма, яжъ пѣскъ, пий вода; яжъ пѣскъ, пий вода; послѣ се търколи отъ баира надолу, и харото ще излѣзе.

Отишълъ вълкътъ, ялъ пѣскъ, пилъ вода; ялъ пѣскъ, пилъ вода; послѣ се търколилъ отъ баира и докато стигналъ до долу, корема му се прѣсналъ и Пиперничко излѣзълъ навънъ.

Той дръпналъ вълка, одралъ му кожата, метналъ я на рамо и тръгналъ да дири селото си.

Като вървѣлъ, вървѣлъ миналъ прѣзъ една гора и видѣлъ, че нѣколко хайдуты стоятъ подъ дървото и печатъ агне.